

**BRENDAN
DUFFY**

REGELE FURTUNII

PARTEA I

DE-A LUNGUL
ȚĂRMULUI

BĂIATUL-CARE-A-CĂZUT

I

Pentru Nate, primăvara, zilele de sâmbătă înseamnă baseball.

Colegii lui de echipă consideră că a juca pe câmp este înjositor, dar lui îi place. O dimineață petrecută urmărind lovirea puternică a mingilor cu bâta de baseball are pentru el un farmec ce izvorăște din contemplarea rotirilor acestora în aer și a felului în care acestea încetinesc după ce ating punctul maxim al parabilelor descrise de traiectoria lor. Nate nu este cel mai atent dintre jucători, dar se descurcă bine la bază, ca „hitter“. Este al treilea jucător RBI¹ din echipa de juniori Greystone Lake a universității, iar când face mișcări de încălzire cu bâta, ovațiile galeriei sunt sincere.

Mama, tatăl și fratele lui se află printre cei care ovaționează în această ultimă sâmbătă din aprilie. Este doar un meci amical cu North Hampstead, așa că prezența mamei lui în tribună e neobișnuită. Vine la meciurile oficiale, dar, în cele mai multe weekenduri, poate fi găsită afară, la soare, lucrând în grădina ei de legume. Fratele mai mic al lui Nate, Gabe, obișnuiește să se joace în iarbă în timp ce mama lui își bate capul cu plantele. Niciunul dintre ei nu se află astăzi în grădină, pentru că mama are o durere de spate, iar

¹ *Run Batted In* – număr de puncte marcate în urma loviturilor sale (în limba engleză în original, n.tr.)

răsadurile ei pot supraviețui câteva zile și fără plivire. Pe Gabe nu-l deranjează acest lucru, pentru că lui îi place baseballul.

El numără de ceva vreme zilele până la ultimul meci din T-ball¹. Nici tatăl nu poate ajunge la toate meciurile lui Nate, dar acesta este genul de zi care îți face fiecare celulă a trupului să cânte, iar el poate citi *Times* la fel de bine în răstimpurile când nu se întâmplă nimic interesant în joc, ca la masa din bucătărie.

Echipa lui Nate câștigă datorită unei triple pe care el o reușește în ultima rundă. Deși confruntarea nu este una importantă, sunt exclamații admirative și zâmbete peste tot. Antrenorul îi dă lui Nate mingea victoriei, iar el se simte mândru că familia lui a fost acolo ca să-l poată vedea jucând atât de bine și câștigând.

Mama îl numește eroul ei baseballist. Ce fel de plăcintă și-ar dori eroul ei la desert în seara aceea? La Wharf², pe chei, este o piață cu produse organice, așa că ea îi va prepara orice își dorește. Mama vrea să vadă mingea victoriei câștigată de Nate, iar acest lucru îl face să se simtă, de asemenea, mândru.

Echipa lui joacă pe unul dintre terenurile liceului, în apropiere de centrul orașului Greystone Lake, iar de acolo până pe chei au de mers doar câteva minute cu vechiul Passat negru al tatălui său. De asemenea, Wharf se află la numai câteva minute distanță de casa familiei McHale de pe Great Heron Drive. Orașul, situat de-a lungul țărmului, nu e unul mare.

E încă devreme pentru turiști în această lună a anului, și totuși piața este aglomerată. Clienții caută miere de albine, gemuri și produse de patiserie, în timp ce localnicii din zona Lake și din orașele învecinate cumpără mărfuri aduse de departe și pește proaspăt, pescuit din apele lor. Cerul e limpede precum cristalul și vântul cald adie plăcut, așa că tata sugerează să meargă cu toții la picnic pe un promontoriu. Familia nu face frecvent acest lucru, dar ziua aceasta

¹ *Tee Ball* – Versiune modificată a baseballului. Mingea nu mai e lansată de un aruncător, ci este așezată pe un suport (n.tr.)

² Debarcader (n.tr.)

e amețitor de frumoasă. Lacul sclipește în soare, iar de pe acea înălțime, orașul arată ca o nestemată montată în coroana munților.

Cumpără baghete, carne conservată, brânzeturi și ceaiuri reci din frunze fermentate și uscate la soare. Gabe se delectează cu o sticlă de *root beer*¹. Vânzătorii au expuse pe tarabe cireșe din California și căpșuni din Arizona, dar Nate e atras de piersicile din Florida – primele din acest sezon. Le atinge cu aceeași grijă cu care ar atinge capul unui bebeluș. Mama cumpără un coș întreg cu piersici. Portbagajul Passatului e plin cu echipament de baseball și cu un teanc de teste necorectate de la cursul de istorie avansată predat de tata, așa că tata pune punga cu mâncare pe bancheta din spate, lângă Nate și de Gabe, în timp ce mama se urcă în față, ținând coșul cu piersici în poală. Mingea lui Nate e tot acolo unde a lăsat-o ea, pe scaunul din față. Pentru a evita să se așeze pe ea, mama pune cu delicatețe mingea pătată de iarbă în coșul cu piersici.

Acest lucru e important.

Nate realizează doar mai târziu că toate acestea fuseseră importante.

Promontoriile se înalță de-a lungul țărmului vestic al lacului Greystone. Cărări pentru drumeții sunt săpate în piatră pe tot cuprinsul pădurilor protejate, parcările marcând punctele de plecare ale principalelor trasee turistice. Dintre numeroasele puncte de interes presărate de-a lungul promontoriilor, părinții lui Nate preferă o anumită pajiște. În adâncul pădurii seculare, un luminiș vast se povârnește către apă, oferind o priveliște asupra lacului și întregului oraș.

Pentru a ajunge acolo, ei trec cu mașina pe lângă casele impunătoare ce mărginesc Strandul², unde bulevardul se ramifică dinspre țărm spre promontorii. Acolo, drumul urcă dealurile în serpentine deasupra lacului, fiind închis în timpul lunilor de iarnă, când curbele oarbe sunt prea înșelătoare pentru a fi practicabile.

¹ *Root beer* este o băutură nealcoolică, adesea carbogazoasă, aromată cu sirop din extract de rădăcini, ramuri și scoarță de copac ale mai multor plante care au fost fermentate cu zahăr și drojdie. (n.red.)

² Fâșie costieră (n.tr.)

Dar în această sâmbătă de aprilie, iarna e doar o amintire îndepărtată. Vântul aduce în mașină miresmele proaspete ale pădurii, iar păsările acvatice cercetează țărmul, mai jos de ei.

Nate tocmai privește un stol de păsări acvatice când Passatul vi-rează brusc, iar el este izbit violent de geamul mașinii. Ridică privirea și vede un Jeep verde cu farurile aprinse ivindu-se dincolo de parbriz. Mama lui icnește, iar coșul cu piersici se răstoarnă în poala ei. Apare încă o mașină, un SUV sclipitor, care rulează pe linia continuă de pe mijlocul drumului ca un elefant care face echilibristică pe o sârmă. Tata accelerează pentru a evita SUV-ul. O curbă e chiar în față.

Nate îl vede pe tatăl său călcând frâna, dar viteza mașinii nu se schimbă. O aude pe mama strigându-l pe tata în timp ce se apleacă pentru a ridica un obiect căzut la picioarele acestuia. *Piersicile*, realizează Nate. *Nu*, își spune el o secundă mai târziu. *Mingea de baseball*. Tata nu poate reduce viteza pentru că mingea s-a înțepenit sub pedala frânei. Mama încearcă să o tragă de sub pedală, dar aceasta nu are cum să se clintească atâta timp cât tata apasă frâna cu toată puterea.

Gabe întinde brațul spre Nate, ca să-l apuce de mână. În agitația momentului, acest gest îl surprinde pe Nate la fel de mult ca șocul impactului cu geamul, pentru că Gabe le-a atras atenția în mod special la ultima lui aniversare, atunci când a împlinit șase ani, că nu mai vrea să fie tratat ca un bebeluș. Nate se uită la fratele său și vede că gura acestuia e larg deschisă, deși nu scoate niciun sunet.

Vrea să-i spună lui Gabe să nu-și facă griji, dar în acel moment mașina intră în parapetul de pe marginea drumului. Cerul senin care umpluse parbrizul mașinii se întunecă, devenind albastru-cenușiu – culoarea lacului. Nu au trecut mai mult de câteva secunde de când Nate s-a izbit cu capul de geam, dar viața aceea s-a sfârșit deja. El realizează acest lucru atunci când mama sa se întoarce să-l privească.

Încearcă adesea să-și amintească privirea aceea, expresia ochilor ei. Ce încearcă o mamă să-i transmită copilului ei atunci când mai au de trăit doar câteva momente? Teamă sau regret? Tristețe sau milă? Când Nate îi surprinde expresia în acel moment, încearcă să

găsească în ea dragoste. Dar pe fața ei nu distinge decât groază. Cad cu toții prea repede ca să simtă altceva în afară de groază.

În filmele pe care Nate le-a văzut, evenimentele de acest gen erau reproduse cu încetinitorul. Efectul evidențiază importanța acelei scene. În aceste secunde încărcate de tensiune, până și cel mai mic gest, ori cea mai vagă privire capătă o importanță capitală. Conștiința se amplifică atunci când cineva simte iminența sfârșitului.

Dar aceste momente nu par să se prelungească și pentru Nate. Passatul se prăbușește în gol așa cum cade orice obiect de o tonă și jumătate. Preț de o clipă, ei par să fie în imponderabilitate, iar mama lui îl privește, apoi parbrizul mașinii explodează și lacul îi înghite.

Nate își revine încet pe pietrele de pe mal. Aude un geamăt. Apoi un urlat de durere, întretăiat, ca al unei persoane atacate de un animal. Țipătul răsună peste lac până în depărtare, pe stânci, de parcă nu ar putea găsi un loc în care să se odihnească. Are senzația că pieptul i-a fost strivit în pumnul unui uriaș. E o adevărată agonie să respire. Nu-și poate simți brațul, iar tricoul lui de baseball este acum mai mult roșu decât alb. Primul lui gând este că suprafața scânteietoare a lacului este un miraj, pentru că îi e frig până în măduva oaselor. Are o amintire vagă – apa rece ca gheața și senzația de sufocare, când își simțise gâtul strâns ca într-o menghină.

Trupul lui e răvășit de durere și scuturat de frisoane. Își șterge sângele din ochi și cercetează cu privirea țărmul bolovănos al apei, sperând să-i zărească pe membrii familiei, dar nu-i vede nicăieri.

Abia atunci își dă seama că urlatul pe care-l aude este al lui.

Unu

Nate pierduse sărbători, nunți și mai multe aniversări decât ar fi putut număra. A fost nevoie de o înmormântare ca să se întoarcă acasă.

Un autobuz Greyhound l-a dus până la Syracuse, de unde a luat un tren local ce parcurge acel traseu până în North Country. La opt ore după ce părăsise ceața fluorescentă din Port Authority, se afla din nou la poalele dealurilor din Adirondack.

O revistă medicală era încă deschisă pe genunchii lui, cu toate că nu citise nici măcar un cuvânt kilometri întregi. În schimb, stătea cu telefonul la ureche, ascultând informațiile transmise de unul dintre medicii rezidenți din secția lui, care îi dădea detalii despre luptele purtate în dimineața aceea. Numărul de celule albe, date despre biopsii și investigații imagistice. Cifre în scădere, în creștere și constante. Astăzi, mai multe victorii decât înfrângeri fuseseră înregistrate, iar asta era aproape un triumf – cel mai important lucru la care pot spera cei care luptă împotriva cancerului. Dar eșecurile dor.

Nate telefonase pentru a afla rezultatele rezecției secvențiale a unui ganglion limfatic voluminos – rezecție pe care o practicasese în cazul lui Nia Kapur, o fetiță zburdalnică de nouă ani, cu niște ochi enormi de culoarea chihlimbarului și cu cel mai frumos și mai zgotos râs pe care-l auzise vreodată Nate. Lucrase cu Nia și cu părinții ei încă de la început, de când îi fusese oferită bursa pentru cercetare în chirurgie și oncologie pediatrică. Dar rezultatele rezecției ganglionului ei limfatic nu erau deloc bune. Informațiile primite

de la medicul lui rezident îi sugerau că timpul petrecut cu familia Kapur se apropia de sfârșit.

– Doctore McHale?

– Scuze, Gina, semnalul e foarte slab aici. Nate își dresе glasul, apoi adăugă: Poți repeta ultima parte?

Nate ascultă ceea ce nu auzise prima oară, îi mulțumi Ginei pentru informații, urându-i apoi succes pentru a trece cu bine furtuna iminentă.

Dar, undeva mai aproape, nori amenințători se îngrămădeau deja de-a lungul coastei, prevestind un uragan de proporții.

Medeea.

Cineva de la Serviciul Național de Meteorologie schimbase în mod constant numele retrase ale uraganelor cu unele de inspirație clasică – Antigona, Brutus, Circe –, denumiri care dădeau fiecărei furtuni o notă de solemnitate, sugerând un anumit grad de ostilitate. Nate considera că, în scurt timp, furtunile aveau să fie numite după zei de mult uitați, energiile lor fiind alimentate de milenii întregi de neglijență umană. Momentul în care începu furtuna se dovedi a fi teribil. Deși, într-un mod paradoxal, era, de asemenea, perfect.

Autobuzul se zdruncină la intrarea într-o curbă, însă Nate era atent la linia dintre pământ și cer, care începea să traseze contururile familiare. Era septembrie, dar fereastra era rece ca gheața sub vârfurile degetelor sale, iar strălucirea munților Summer se fragmenta deja într-o mulțime de culori. Pădurea sălbatică începea să piardă teren în fața reședințelor coloniale cu peluze îngrijite și straturi de flori ornamentale. Printre copaci, Nate zări prima licărire de lumină reflectată de suprafața întunecată a lacului.

Fusese o călătorie lungă, dar Nate era în sfârșit acolo.

Se număra printre ultimii călători rămași în autobuz și era singurul care cobora în zona verde a orașului.

La început, lacul Greystone i se păru așa cum îl lăsase. Domul în stil neoclasic al primăriei încă se profila maiestuos pe fundalul roșu al arțarilor tomnatici. Fațada din calcar a hotelului Empire încă

strălucea ca o perlă uriașă printre arbuștii ornamentali care mărgineau pajiștea. Înspre nord erau promontoriile, în est, debarcaderul, iar spre sud se profilau dealurile submontane. Acesta era Greystone Lake. Aici era acasă. Iar Nate cunoștea fiecare colțișor al acestui loc, de parcă ar fi făcut parte din propria sa ființă.

Extinse mânerul geamantanului și porni spre debarcader. Tre-cuseră paisprezece ani de când cutreierase aceste străzi, iar acum era nevoit să-și spună, cu fiecare pas pe care-l făcea, că acesta nu era un vis. Conturul fiecărei clădiri, fiecare curbă a drumului și fiecare stâlp de iluminat – toate îi erau familiare, deși toate se schimbaseră. Și Nate se schimbase.

În timp ce înainta pe bulevardul Kingfisher privind curios în jur, înțelese de ce erau atât de multe proverbe legate de acest tip de întoarcere acasă. Fiecare pas era o nouă rundă a jocului „Găsește diferența”. Deasupra vitrinelor familiare erau firme noi, telefoanele publice învechite fiind înlocuite acum cu suporturi moderne pentru biciclete. Reîntoarcerea acasă după o absență îndelungată era o combinație unică de recunoaștere și explorare.

Mai mulți copii, prea mici ca să fie la școală, erau conduși cu blândețe de către însoțitorii lor pe marginea pajiștii. O rafală de vânt purtă spre ei un noian de frunze uscate, făcându-i să scoată țipete exagerate de spaimă. Erau cam de vârsta lui Livvy, dar, în clipa aceea, Nia Kapur era copilul cel mai important din mintea lui Nate. Trebuia să-i sune pe părinții ei. Era genul de veste pe care ar fi preferat să le-o dea față în față, dar aveau să treacă zile întregi până să se întoarcă în oraș și era posibil ca micuței Nia să nu-i mai fi rămas prea multe zile.

Încercă să se gândească la ce anume ar fi putut spune, mai exact, dar încă nu se inventaseră cuvintele potrivite pentru o astfel de veste.

Nate reuși în sfârșit să cuprindă cu privirea tot lacul, odată ce se apropie de baza dealului. Scânteia în lumina soarelui, deși liniștea lui nu-l păcălea deloc pe Nate. Exista un proverb cunoscut în orașelul situat de-a lungul țărmului: „Lacul dă înapoi ceea ce ia”. Iar

acest proverb se referea atât la plasele de pescuit, cât și la trupurile celor înecați; atât la bunuri materiale, cât și la secrete. În timp ce era acolo, Nate plănuia să-și testeze cunoștințele despre toate legendele urbane ale orașului.

Telefonul începu să-i vibreze în buzunar, anunțând primirea unui mesaj. O mulțime de adjective ar fi putut descrie orașul aflat de-a lungul țărmului, dar „plăcut“ nu se găsea printre ele.

„Abia am ajuns aici“, răspunse Nate printr-un mesaj. „Ai ajuns deja în NJ?“

Autobuzul era un mijloc de transport oribil pentru a ajunge în acest oraș, dar când un uragan de categoria a treia amenința coastele Carolinei de Nord și de Sud, să o lase pe Meg fără mașină nu fusese o opțiune. Cu două zile în urmă se anunțase că uraganul avea să se formeze în Atlantic, dar presiunea ridicată deviasse curenții de aer de la direcția lor normală. Medeea urma să lovească uscatul, iar când avea să se întâmple acest lucru, se va fi dovedit cea mai puternică furtună care cuprinsese vreodată zona de nord-est.

Nate o ținuse la curent pe Meg cu notificări regulate – pe care le primea, la rândul lui, prin intermediul aplicațiilor meteo instalate pe telefonul său: date privitoare la viteza vântului, poze ale orașelor de pe coastă distruse de uragan, comparații inevitabile cu Sandy și Katrina. Când ajungea la astfel de lucruri, o bombarda pe soția lui cu o mulțime de avertismente, pe care ea le lua în seamă foarte rar. Nate credea că reușise să o convingă pe Meg să o ducă pe Livvy pe durata uraganului Medeea în afara orașului, la casa părinților ei din suburbii, dar nu avea să se relaxeze până ce nu primea din partea ei confirmarea că ajunseseră în siguranță acolo. Conform programului Google Earth, casa socrilor săi se afla la patruzeci de metri deasupra nivelului mării și la peste trei kilometri distanță de orice râu care ar fi putut ieși din matcă.

Dar și fără Medeea, această călătorie în interiorul țării era făcută într-un moment neprielnic. Meg simțea că era pe punctul de a deveni partener la firma ei de avocatură. Livvy făcuse din nou o infecție la

ureche. Iar la spital totul se complicase, el fiind mult mai ocupat decât de obicei. Programul vieților lor era ca o partidă de șah în trei dimensiuni, dar, în acel moment, Greystone Lake era locul în care trebuia să se afle Nate. Ar fi putut închiria o mașină pentru călătoria spre nord, dar monotonia deplasării cu autobuzul avea ceva care-l atrăgea. Hurducăturile simțite ori de câte ori autobuzul accelera, frânările bruște și opririle periodice la fiecare punct intermediar de pe ruta sa întortocheată. Să meargă cu autobuzul era ca și cum ar fi plecat într-un voiaj – mai mult decât o simplă călătorie cu mașina. Era un tranzit necesar între lumea pe care și-o crease și lumea care îl crease pe el. Lucrase mai mult decât își propusese în timpul călătoriei, dar Nate știa că acele ore îndelungate îl ajutaseră să se acomodeze cu ideea întoarcerii acasă. Chiar și în cele mai bune circumstanțe, ar fi fost la fel de traumatizant pentru el să vadă pânza argintie a lacului unduindu-se la mal, să audă zgomotul traficului ce se desfășura pe asfaltul ud al bulevardului Strand și să simtă aroma proaspătă a pădurii, purtată de vânt.

Bunica lui îl sunase cu trei săptămâni în urmă, imediat ce fusese găsit cadavrul pe unul dintre promontorii. Îl sunase înainte să fie făcută vreo identificare oficială, dar Nate nu mai așteptase amprente dentare sau probe ADN.

Pubul bunicii lui, Union Point, era peste drum de debarcader, de cealaltă parte a străzii pietruite. Atât localul, cât și clădirea îngrijită din cărămidă care îl adăpostea aparțineau familiei lui Nate de mai bine de un secol. Generații întregi de McHale dăduseră cep la butoaie acolo și măturaseră podelele aceluia local. Nate nu mai știa care ar fi fost locul lui în acest oraș, ca moștenitor al familiei sale, dar încă mai simțea o anumită emoție la vederea localului.

Cu excepția unei prelate impermeabile din plastic, fixată acolo unde ar fi trebuit să fie un geam de sticlă, vechiul pub arăta destul de bine. În interior, toate suprafețele din lemn negru fuseseră lustruite, iar pe pereții lui din cărămidă erau atârinate fotografii spectaculoase cu orașul și cu lacul. În local se aflau doar trei tineri studenți